

DAGENS FRÅGOR

Ingvar slår ett slag för EG

Debatten om ett svenskt EG-medlemskap har äntligen kommit igång på fullt allvar i Sverige. Och den vi har att tacka för detta är ingen mindre än statsminister Carlsson. Genom att skriva en så ensidigt negativ och, med förlov sagt, svag och föga övertygande artikel om Sveriges förhållande till utvecklingen i Europa lyckades Ingvar Carlsson med det ingen hittills lyckats med, nämligen att öppna slussarna för den tillbakahållna debatten om ett svenskt EG-medlemskap.

Efter Ingvar Carlssons inlägg har DN:s debattredaktion fått mottaga en ström av artiklar från partiledare, professorer, industriledare, fackföreningsrörelsen o s v. Alla har haft det gemensamt att de tycker att Ingvar Carlsson har fel och att ett EG-medlemskap är tänkbart och även önskvärt för Sverige. Sedan varierar inställningen från Carl Bildts klara ja till fackets än så länge mera återhållsamma inställning.

Det står allt mera klart att socialdemokratin är på väg att förlora det moraliska övertaget i EG-debatten. Deras hållning framstår som allt mera isolationistisk och snävt partipolitiskt inriktad. Deras politik svarar inte längre mot det nationella intresset och de saknar europeiskt engagemang. Socialdemokratin som i alla tider talat om solidaritet vill inte ta ansvar i den europeiska integrationen som syftar till att garantera freden, friheten och välbefindandet för Europas folk.

En ny löntagarfond, igen . . .

Den 9 maj fattade riksdagen beslut om att inrätta ett statligt investmentbolag. Namnet blir troligen SIB-invest, och det skall ta hand om de statliga bolagen. Istället för att industridepartementet gör så, skall ett särskilt investeringsbolag sköta detta.

Givetvis borde staten sälja ut sina bolag, men har staten nu egna företag kanske formerna för hur man sköter dessa företag inte spelar så stor roll. Men det nya statliga investmentbolagets verksamhet stoppar inte här.

Enligt propositionen skall staten driva en mer aktiv industripolitik. Ett medel skall vara det nya statliga investmentbolaget. SIB-invest skall nämligen skaffa sig nytt riskvilligt kapital på 3-5 miljarder kronor. Det är medel som industridepartementet redan förhandlat sig fram till med bl a löntagarfonderna och pensionsfonderna, enligt uppgift i propositionen.

Dessa nya friska pengar skall det statliga investmentbolaget, SIB-invest, använda till att köpa in staten i privata företag. Avsikten är nämligen att låta förvärva "kontrollposter" i både börsnoterade och onoterade bolag, enligt näringsutskottets ordförande socialdemokraten Lennart Pettersson. Det rör sig om poster på 10 procent, och det kallar Pettersson mycket riktigt för "kontrollposter", då man kan spärra företagets utveckling genom ett sådant aktieinnehav.

Regeringen går vidare i kollektivistisk riktning. Bryr sig regeringen och den socialistiska majoriteten i riksdagen inte längre om Olof Palmes löfte om att löntagarfonderna var "steget"?

Socialdemokraterna satsar i Östeuropa

Nu går socialdemokraterna från ord till handling när det gäller att satsa på sin egen politik i Östeuropa. På olika sätt skall tydligen Östeuropa "värvas" för den socialdemokratiska välfärdspolitiken, socialistisk demokrati är tydligen vad man vill utveckla där.

Ett sådant steg sker genom A-pressen, som bildar bolaget A-pressen International. När det är svårt att starta och driva socialdemokratiska tidningar i Sverige tror A-pressen att det är lättare i Östeuropa. Där är marknaden inte övermättad, som i vårt land.

De första områdena A-pressen skall ge sig på är Baltikum och Polen. Allra först gäller det Estland, där man dock inte kan svara för sina egna satsningar. Därför går man till staten och SIDA. Tydligen skall svenska biståndspengar på hela 16 miljoner kronor ställas till A-pressens förfogande för en experimentsatsning i Estland.

Eftersom SIDA har krav på 20 procent av egna insatser, så tar A-pressen en museifärdig tryckpress med sig till Estland. Den värderas i denna satsning till 4 miljoner kronor. Egentligen har den troligen ett negativt värde, eftersom enbart nedmontering och skrotning kostar pengar.

Detta är nog bara första steget i en satsning på Östeuropa, där vi skattebetalare får stå för de socialistiska fiolerna. Är det verkligen riktigt att skattepengar används på detta sätt? Rör det sig inte om ett klart fall av maktmissbruk?

Jämlik jämmerlighet

Den som händelsevis läste Aftonbladets debattsida en dag i maj kunde känna unkna vindar från svunna tider vina kring öronen.

För där kunde man ta del av en grupp socialdemokratiska kvinnors syn på den bils katt som av allt att döma håller på att införas i Stockholm.

En bils katt är bra ur kvinnoperspektiv eftersom den är en jämställdhetsfråga. Jämställdheten består i att den drabbar män som åker bil mer än kvinnor som åker buss och tunnelbana! Hävdar (s)-kvinnorna.

Det var ett par decennier sedan sådant kvalificerat nonsens senast hördes. Alla skall ha det lika, oavsett om det innebär en försämring. Män är ett släkte för sig och gemensam familjeekonomi existerar inte, enligt detta sätt att resonera.

Det är modigt — ja nästan lite dumdrigt — gjort av debattörerna att ställa upp och söka försvara Stockholms socialdemokraters dåliga förslag om nya pålagor på bilismen. Inte minst med tanke på att skatten nu tycks ha glidit anstiftarna helt ur händerna. Stockholm får inget inflytande varken över utformningen eller intäkterna eftersom länsstyrelsen bestämmer var man får åka och landstinget tar hand om pengarna.

Men det gör kanske ingenting? Ty ur socialdemokratiskt kvinnoperspektiv är det rättvisesynpunkterna som gäller. Strunt detsamma att vi alla har det jämmerligt, bara vi har det lika jämmerligt!

Att sedan en del — låginkomsttagare och kvinnor — drabbas hårdare än andra — män i leasingbilar — av den nya skatten

tycks inte påverka (s)-resonemanget. I kvinnokampen för rättvisa är det som i det militära — det är kartan som gäller hur än terrängen ser ut.

Socialdemokraternas nya vänorter

När nu socialdemokraterna skall försöka påverka Östeuropa sker det med olika medel. Ett går via Arbetarrörelsens Internationella Centrum. För att detta arbete skall kunna finansieras har man nu en stor insamling på gång. Den kommer att ge ett gott resultat, därför att AIC kallt räknar med att pengarna femdubbla: av SIDA.

Arbetarrörelsens Internationella Centrum har nämligen ordentligt god tumme med SIDA. De har redan fått biståndspengar för satsningar i Polen, och mycket mer lär följa. Dock krävs en egen insats på 20 procent, och det är härigenom de insamlade medlen kan femdubblas.

På AIC arbetar nu en nyanställd person med att förmedla vänorter i Östeuropa. Men det är tydligen inte mellan östeuropeiska och svenska kommuner man tänker sig knyta banden, utan till arbetarrörelsens lokala organisationer här i Sverige. Får man tro att det är kommuner/städer i Östeuropa som arbetarkommuner här i Sverige "tar hand om"?

Man undrar: Vad tycker folket i Östeuropa om denna form av politisk påverkan? En andra undran: Tänker arbetarkommunerna tala om vilka problem vi har med den stora offentliga sektorn?

Löntagarfonder på export?

I SSU:s tidning "Tvärdrag" intervjuas löntagarfondernas andlige fader Rudolf Meidner. Han är inte särskilt optimistisk om löntagarfonderna här hemma i Sverige. Frågan är nog körd i botten, säger han. Vi har nått vägs ände.

Men samtidigt säger Rudolf Meidner att de ursprungliga målen återstår att realisera. Inget har nämligen förverkligats. Därför hänvisar han till Leif Blombergs LO-utredning, som lär komma i början på hösten med sitt förslag, och som lär tänka sig en ny vinstdelningsskatt.

Dessutom glädjer sig Rudolf Meidner åt att det finns stort intresse i andra länder för kollektiva fonder. I Italien påstår han, har en form av löntagarfonder införts för att stödja industrialiseringen av de södra delarna av landet. I Australien diskuteras ett fondförslag.

Dessutom var Rudolf Meidner i Tjeckoslovakien i våras och presenterade "den svenska modellen". Där fanns, enligt Rudolf Meidner, "ett intresse för löntagarfonder".

Sammantaget tror Rudolf Meidner att kollektiva fonder kommer att diskuteras mycket i Östeuropa. Stora grupper där vill inte släppa marknadskrafterna fria, när planekonomierna skall omstöpas. Nog måste man vara en väldig optimist om man skall tro på löntagarfonder i de länder som frigiort sig från socialismens ok!?